

[Indenrigsministeren.]

steriet har stadig haft Opmærksomheden henvendt paa, at det af Hensyn til de værnepligtiges Dispositioner og overhovedet deres Forhold i det civile Liv er af den allerstørste Betydning, at Fordelingsarbejdet fremmes det mest mulige, og trods de senere Tiders stærkt stigende Livsstillingskrav og andre Forhold, der gør Fordelingen mere kompliceret end tidligere — herunder kommer jo ogsaa de gentagne Forandringer i Hærens og Søværnets Struktur —, er det lykkedes at rykke Tidspunktet for Fordelingens Afslutning 3 Maaneder frem. Det har i Aar knebet at overholde dette, at blive færdig til omkring 1. November. Det ligger i, at Rekvisitionerne i Aar paa Grund af de nye Militærloves Gennemførelse først kom til at foreligge for os ca. 1½ Maaned senere end ellers; men jeg har dog Oplysning om, at den sidste Del af Fordelingen vil være færdig vistnok i Løbet af et Par Dage. Jeg tør altsaa ikke givet det ærede Medlem Løfte om at kunne naa videre frem, men jeg kan give Løfte om, at der fra Ministeriets Side, saaledes som det er tilstræbt de senere Aar, skal ske saa hurtig Fordeling, som det overhovedet er muligt for os.

Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft har rettet Spørgsmaal til mig angaaende forøget Tilskud til Idrætten. Som jeg sagde i Fjor, har forskellige Forhold paa dette Omraade været under Overvejelse i Ministeriet, og selv om disse Overvejelser ikke er helt afsluttet, kan jeg dog sige, at jeg regner med i indeværende Samling at kunne stille Forslag om nogen Forhøjelse af Tilskuddene.

Det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel har rettet Spørgsmaal til mig angaaende dem, der maatte vende tilbage fra Spanien efter at have deltaget i Kampene dernede, idet det ærede Medlem anfører, at de, der har deltaget paa Valencia-Regeringens Side, derved skulde have opnaaet spansk Indfødsret. Det ærede Medlem spørger mig nu, hvorledes man fra Danmarks Side vil forholde sig over for disse Folk. Som bekendt indeholder den danske Lovgivning i og for sig ikke nogen Begrænsning i Retning af de i f. Eks. tysk, belgisk og hollandsk Ret gældende Begrænsninger, hvorefter Fortabelse af Indfødsret i Moderlandet kun indtræder, naar den fremmede Statsborgerret er erhvervet frivilligt eller efter Ansøgning. Paa den anden Side har man herhjemme, baade i Teori og i Praksis, stedsæ antaget, at man ikke helt kunde overlade det til de fremmede Landes Lovgivning eller Administration at være bestemmende

for, om en dansk indfødt skulde beholde eller miste sin danske Indfødsret. Selv om man vil anerkende Erhvervelsesmaader, vi ikke har herhjemme, som bevirkende Fortabelse af dansk Indfødsret, maa man dog gøre et vist Forbehold i Retning af, at den paagældende Erhvervelsesmaade ikke er i afgørende Strid med Principperne i vor egen eller i almindelig europæisk Lovgivning. Professor Berlin siger herom i sin Statsret, at det utvivlsomt maa

„kræves, at Erhvervelsen af den fremmede Statsborgerret heller ikke sker helt uden eller imod den paagældendes Ønske og Vilje“.

Professor Poul Andersen siger i sin „Danske Statsborgerret“:

„Endvidere maa der vistnok gælde den Begrænsning, at Erhvervelse af fremmed Statsborgerret kan være saa stridende mod Principperne i den danske Statsborgerlovgivning, at den ikke kan komme i Betragtning som Fortabelsesgrund. Synderlig praktisk Betydning faar dette dog næppe“.

siger Professoren,

„idet naturligvis ikke enhver af den danske Statsborgerlovgivning ukendt Erhvervelsesmaade kan lades ude af Betragtning.“

Endvidere gør jeg opmærksom paa Reglerne i den danske Lov af 1925 § 5, hvor det nævnes, at

„for den, der bor her i Riget, indtræder Tabet, saafremt vedkommende ved Fødselen har erhvervet dansk Indfødsret, først; naar han flytter ud af Riget“.

Derved opstaar jo et rent juridisk Spørgsmaal, nemlig om en Person, til Trods for sit Ophold i Udlandet, har bevaret sin Bopæl her i Landet. Og maa dette Spørgsmaal i det enkelte Tilfælde besvares bekræftende, vil den paagældende have bevaret dansk Indfødsret, indtil han virkelig „flytter“ ud af Riget, selv om han faktisk har erhvervet fremmed Statsborgerret paa en Maade, som vi maa acceptere. Jeg skal tilføje, at vi i Ministeriet ikke har staaet over for Tilfælde af den Art, som det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel nævner. Den Omstændighed, at der har staaet noget derom i Bladene, bør vel ikke foranledige, at Ministeriet ved denne Lejlighed tager abstrakt Stilling til Spørgsmaalet. Dels kan det jo være forkert, hvad der har staaet, og dels ved vi ikke, om de paagældende selv har ønsket at faa spansk Indfødsret. I hvert Fald er jeg nødt til at sige, at jeg ikke kan binde mig til bestemte Afgørelser i dette